

РЕШЕНИЕ

№ 5978

гр. София, 03.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 13 състав, в публично заседание на 24.09.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора ДИМИТРОВ, като разгледа дело номер **4628** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

М. А., гражданин на А., [дата на раждане] в [населено място], Русия, не е доволен от решение № 254/ 22.02.2013 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, с което му е отказано да бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са въведени оплаквания, че решението е издадено при съществено нарушение на процесуалните правила и противоречи на материалния закон. Подателят ѝ сочи, че в рамките на производството пред Д. е изложил последователно и пълно всички обстоятелства и причини от хуманитарен характер, поради които той търси закрила в България. Решението обаче не съдържа разграничение и анализ на личната му история в светлината на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ. Изводът, че 13 години престой в страната не може да се оцени като хуманитарно обстоятелство е повърхностен и необоснован. Касае се за пълно отчуждение от арменската култура и страна и настъпила интеграция на семейството му в българското общество. Искането до съда е за отмяна на акта и връщане на преписката за ново произнасяне на органа.

В с.з. чрез служебния представител по ред на ЗПП-адв. Х. Л. поддържа жалбата и моли съда да я уважи.

Ответникът, председателят на Д., чрез юриск. С. моли съда да отхвърли жалбата..

Представителят на прокуратурата дава заключение за неоснователност на жалбата.

От фактическа страна се установява:

Първото искане за закрила, отправено от законните представители на М. А.

датира от м. май 2002. С решение на председателя на Агенцията за бежанците при МС е отказано предоставяне на статут на бежанец. След обжалване пред ВАС с решение по адм. Дело № 8146/2002 е потвърдено решението на Председателя на Д. С решение от 13.05.2008 год по адм. Дело № 578/2008 год на Административен Съд-П. отново е отхвърлена жалбата на Р. Х. като законен представител на М. А. срещу решение № УП-35/13.03.2008 год на интервюиращ орган при Д., с което е отхвърлена молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Сегашното производство е повторно по смисъла на ЗУБ.

Желанието за закрила е потвърдено и в молба искане от 22.10.2012 г./стр.33/, когато е оформен регистрационен лист, според който се касае за гражданин на А., със основно образование, нежежен, владеещ български език. В интервю споделя, че в А. няма никого и нищо-семейството му е в П., жалбоподателят учи от 1-ви клас в България. Същият е от шестгодишен в България, като в момента родителите му се намират в М., а в П. са само омъжените му сестри. Жалбоподателят е християнин, не е членувал в политическа партия, не е бил арестуван в страната си по произход. Напуснал А. заедно с родителите си, когато бил на 6 години по тяхно желание. Сега вече не искал да се връща в А., защото учил тук и имал приятели, а в А. нямал никого. По местоживееене в А. обстановката била спокойна. Не е бил преследван в своята държава.

Преписката съдържа справка № 2096/ 19.04.2012 г. за актуалната обществено – политическа обстановка в А. и състоянието на човешките права в периода 2009 г. – 2012 г.

Решение № 254/ 22.02.2013 г. на председателя на Д. е съобщено на М. А. на 12.03.2013 г. Жалбата, въз основа на която е образувано делото, е депозирана на 22.03.2013 г. и е допустима.

При установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решението е издадено от компетентен орган, при спазване на процесуалните норми и след обсъждане на посочените в рамките на производството факти.

Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея - чл. 8, ал. 1 ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 4 и 5 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, което би довело до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3 от ЗУБ. Следователно осъщественото преследване се явява такова събитие в живота на търсещия закрила, което предполага ярък, конкретен и непротиворечив спомен за преживяното или за страха това да не се случи или повтори спрямо него или близките му.

В рамките на проведеното интервю на търсещия закрила е предоставена възможност

да посочи и обоснове причините, поради които е напуснал страната, от която произхожда и нежеланието му да се завърне в нея. Жалбоподателят е категоричен, че не е бил принуден да отпътува от родината си, родителите му са взели това решение, а се позовава на продължителността на престоя на семейството ѝ в България. Не се твърдят и не се установяват наличие на опасения за сигурността и правата ѝ по изброените в чл. 8, ал. 1 ЗУБ причини – раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване също не са заявени. Като е приел, че не са доказани предпоставките по чл. 8, ал. 1 ЗУБ, ответникът е издал съответстващо на материалния закон решение. Не се твърдят нито доказват обстоятелства, свързани с преследване по причини изброени в чл. 8 от ЗУБ.

Несъгласието на жалбоподателя е насочено към изводите на ответника за липса на материалноправни предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Разпоредбата предвижда, че хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. М. А. не твърди спрямо него да е налице реален риск от посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ.

Решението съдържа преценка на ситуацията в страната чрез позоваване на справка от дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” в Държавната агенция за бежанците, която е изготвена към 19.04.2012 г. В нея се сочи, че на 2.11.2009 г. след продължителни преговори между А. и А. относно спорната област Н. К. двете страни са подписали споразумение за разрешаването на проблема на основата на международното право. Предвид обществено - политическата ситуация в Република А. през последните години, както и спецификата на конфликта и неговото видово и териториално проявление, преценката на актуалната по време обстановка е от съществено значение за обосноваването на административния акт във връзка с извода за наличието или не на "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на гражданско лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт" по смисъла на тълкуването, дадено с решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело С - 465/2007 г. Съгласно информацията, съдържаща се в справката, няма данни за груби нарушения на човешките права в Република А.. Индиции за съществуване на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на граждански лица при въоръжен вътрешен или международен конфликт не се съдържат и в годишния доклад за 2012 г. на А. І. (в частта му относно Република А., стр. 66 от същия). По изложените съображения отказът на административния орган за предоставяне на хуманитарен статут е законосъобразен. Не се установяват и предпоставките по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 ЗУБ, тъй като оспорващият не заявява член на семейството му да има предоставен статут в Република България/сестрите на М. А. са омъжени в България, но не се твърди нито представя доказателства същите да са получили статут на бежанец или хуманитарен статут/. Съображенията, подкрепящи желанието му да се установи в България/да учи и има приятели тук/, не могат да бъдат възприети като хуманитарни по смисъла на чл. 9, ал. 8 ЗУБ.

По изложените съображения съдът приема, че оспорваният административен акт е издаден от компетентен орган, в нужната форма, при спазване на процесуалните и материални разпоредби. Жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена
Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А., гражданин на А., [дата на раждане] в [населено място], Русия, срещу решение № 254/ 22.02.2013 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците.

На служебния представител на М. А., гражданин на А., [дата на раждане] в [населено място], Русия-адв. Х. Л. да се изплати възнаграждение от НБПП съгласно ЗПП.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: